

“Pas op mama, achter je !”

“Wat ? Wat is er achter mij, Piet ? Ik zie toch niets ?”

“Ja, nu is het weg natuurlijk. Maar het was er hoor, ik zag het.”

“Wat zag je ? Veel mensen ja, maar dat is toch normaal hier. Wat heb jij nu Piet ? Scheelt er iets ?”

“Nee, mama, er scheelt niets, maar ik zag echt iets wegduiken achter die stapel boeken daar. Ik denk dat het het boekenbeursmonster was.”

“Laat me even aan je hoofd voelen Piet. Ik denk dat je koorts hebt. Of was er iets mis met het broodje dat je straks gegeten hebt ? Hoe oud ben jij nu ? Je bent al dertien kerel. Er bestaat geen boekenbeursmonster, dat zijn maar fabeltjes. Je zou toch beter moeten weten dan dat hoor.”

“Maar mama, ik zweer het, ik zag echt iets wegduiken achter die boeken daar. Het was klein, zonder haar en met grote groene ogen. Het had nog het meeste weg van Gollem uit ‘In de ban van de ring’.”

“Ik wist dat het geen goed idee was om jou die boeken al te laten lezen Piet. Je bent er nog te jong voor. Ik heb het nog zo tegen papa gezegd, maar jij moest weer volhouden hé.”

“Maar mama, echt waar, ik heb die echt gezien. Toe, ga even kijken. Dan zal je het zelf zien.”

Met een argwanende, maar ook een beetje zorgelijke blik bekeek Sara haar oudste zoon. Dit was niet van zijn gewoonte. Piet was gewoonlijk een behoorlijk nuchtere jongen. Met een gezonde fantasie, dat wel, maar hij zag gewoonlijk geen monsters of Gollems bij klaarlichte dag rondwalen. En dat er hier op de boekenbeurs iets dergelijks zou rondhangen, leek haar toch wel heel onwaarschijnlijk. Zou hij ziek aan het worden zijn ? Ze hoopte van niet. Morgen was het weer school, na het lange 11 november weekend, en als hij nu ziek zou worden, hadden ze geen opvang voor hem. Maar hij zag er alvast niet ziek uit. Sara haalde haar schouders op. Ze zou maar even meespelen, dan ging dat het snelst voorbij.

“Ok Piet, we zullen even gaan kijken. Of is dit weer één van jouw trucjes om een nieuw boek vast te krijgen. Lig er op die stapel daar misschien een boek dat je graag zou willen ? Je weet wat we afgesproken hebben hé. Je kan vier boeken kopen, niet meer. Je hebt er al drie en het vierde heb je ook al gekozen. We gaan niet van onze afspraak afwijken hé. Geen spelletjes hé jongen. Daar ben je te groot voor geworden.”

“Maar neen mama, ik wil geen extra boeken meer. Maar ik blijf er bij dat er daar iets was dat er niet hoort te zijn.”

De licht geamuseerde en fronsende blik begon nu toch iets zorgelijker te staan. Snel voelde Sara aan het hoofd van haar zoon, maar dat voelde normaal koel aan. Voor zover het koel kon zijn in de broeikas die het Bouwcentrum op dit ogenblik was.

Trouwens, hoe kon een dergelijk wezen zich hier schuilhouden ? Tussen de 10 en 20.000 bezoekers liepen hier elke dag rond. Als er al zoiets zou bestaan als een boekenbeursmonster zou het zeker al veel eerder gezien zijn.

Maar was dat niet het geval ? Nu Sara erover nadacht, besepte ze dat er inderdaad iets op het nieuws geweest was van een vreemde verschijning die hier al een paar keer gesignaleerd was. Een wezen dat op Gollem leek, maar Sara had het afgedaan als een publiciteitsstunt. Ze had ook maar met een half oor geluisterd, ze was tegelijk het avondmaal aan het klaarmaken, en had er om geglimlacht.

“Wat ze al niet allemaal verzinnen om mensen naar de boekenbeurs te lokken.” had Sara gedacht. Meer had ze er niet achter gezocht en ze had het verhaal dan ook heel snel geklasseerd bij de te vergeten onnozelheden. Wellicht had Piet hier ook iets van gehoord. Op het ogenblik dat Sara het op het nieuws gehoord had, was Piet op zijn eigen kamer aan het studeren, maar waarschijnlijk hadden zijn vrienden er iets van gezegd, en was hij nu een spelletje aan het spelen. Dat besef bracht toch een gevoel van opluchting bij Sara teweeg. Ze hield er niet van als haar zoon of dochter met waanbeeld en rondliepen, hoe onschuldig ze ook mochten zijn.

“Ok Piet, zo is het genoeg geweest. Het is op het nieuws geweest. Ik weet dat jij het ook ergens gehoord hebt en dat je me nu voor de gek probeert te houden. Hou er maar mee op, het was een leuke grap, maar nu is het gedaan.”

Piet bekeek zijn moeder met grote ogen. Ogen die niet wisten wat ze hoorden. Ogen die oprecht verontwaardigd keken dat hij niet gelooft werd.

Sara zag die twee heldergroene ogen haar aankijken en voelde zich een beetje weeten worden in haar maag. Ze kende die blik. Die was echt. Oprecht gekwetst. Ongeloof dat zijn eigen moeder hem niet geloofde. Dat ze het hele verhaal afdeed als een fabeltje. Sara wist even niet meer wat denken. Wat was hier aan de hand ? Zou er toch iets zijn ? Ze kende Piet ondertussen goed genoeg – hij was tenslotte al dertien jaar haar bloedeigen zoon – en wist wanneer hij loog of de waarheid vertelde. En in dit geval – tenzij hij op heel korte tijd geleerd had om staalhard te liegen, wat ze ten zwaarste betwijfelde – vertelde hij de waarheid. Tenminste, dat wat hij als zijn eigen waarheid beschouwde. Vreemd, heel vreemd.

Sara wensde dat Geert – haar man – erbij was. Die wist meestal wel hoe hij op dergelijke situaties moest reageren. Die was nogal koelbloedig. Sara had snel de neiging om te panikeren. Maar Geert was er niet bij. Hij had met een paar vrienden afgesproken om een dagje te gaan stappen in de Ardennen. En het was zulk schitterend weer dat Sara hem dat niet had kunnen weigeren. Geert had de laatste weken trouwens ook weer bijzonder hard gewerkt en had die ontspanning echt wel nodig. En al las hij heel graag boeken – vooral horror en thrillers – een bezoek aan de boekenbeurs was meestal aan hem niet besteed. Toch niet als er zoveel volk was als vandaag. Geert hield van rust en ruimte, en als er iets was dat er niet was op deze boekenbeurs, dan waren het wel deze twee dingen.

Ellen, hun dochter, twee jaar jonger dan Piet, was bij een vriendinnetje gaan spelen. Dus was Sara met Piet – een boekenwurm – naar de boekenbeurs gekomen. Niet tegen haar zin, want Sara zelf neusde ook wel graag rond in het enorme aanbod aan boeken dat je hier had. En kocht er altijd wel een aantal.

Maar bij afwezigheid van haar man moest Sara het dus zelf oplossen. En zat er maar één ding op. Gaan kijken. Als er niets was, zou het hele incident snel opgelost en vergeten zijn voor ze weer thuis waren.

“Kom Piet, we gaan kijken, dan zal je zien dat er niets is en kunnen we verder gaan. Ik wil nog een paar interieurboeken kopen voor ze allemaal weg zijn. Kom. Welke stapel was het, zei je ?”

Piet keek zijn mama half hoopvol, half wantrouwig aan. Hij wist dat ze hem niet geloofde, maar als ze het met haar eigen ogen zou zien, zou ze hem wel moeten geloven.

“Daar mama, die stapel, helemaal op de hoek. Zie je die, met die ballon erboven ?”

Sara zag inderdaad de stapel die Piet bedoelde. Het was op de hoek van een rij stands, de laatste stand in een verloren hoekje van hal vier. Met achter die stapel boeken een stuk betonnen wand waar niets stond. Sara vroeg zich af waarom dat zou leeg gelaten zijn ? Maar toen ze eraan kwam, begreep ze het. Er was een deur. Een deur naar waar ? Geen idee. Niet naar buiten, want achter deze muur was geen buitenkoer. Alle buitendeuren waren van glas, of het waren garagepoorten. Neen, deze deur was een gewone deur. Zoals Sara er nog niet veel gezien had in het Bouwcentrum.

Een vreemd gevoel be kroop Sara. Het gevoel dat er hier misschien toch wel iets aan de hand kon zijn. Dat er wel degelijk iets was dat niet normaal was. Het liefst van al zou Sara doorlopen, niet meer omkijken en het hele incident als onbestaande beschouwen en vergeten. Maar ze had Piet beloofd dat ze zou gaan kijken en Sara was er heilig van overtuigd dat wat ze haar kinderen beloofde, ze ook moest nakomen. Zo zat opvoeden nu eenmaal in elkaar. Wat trouwens ook gold voor beloftes van straf. Die beloftes hield Sara ook altijd. Maar ook alle andere beloftes. Ze hield er niet van dat beloftes gebroken werden, en dus wilde ze dat zelf ook niet doen.

Toen Sara, met Piet aan de hand, dichterbij kwam, merkte ze dat de deur niet dicht was. Ze stond op een kleine kier, maar van een Gollem of enig ander wezen was hier niets te merken. Niet achter de stapel boeken, niet achter eender wat dat hier in deze uithoek van de boekenbeurs te vinden was.

“Zie je wel Piet, er is hier niets. Het is je inbeelding geweest jongen. Je hebt te veel fantasie. Weet je wat jij zou moeten doen ? Boeken schrijven. Dan kan je dit allemaal van je afschrijven en jaag je je moeder niet de stuipen op het lijf met dat soort horrorverhalen. Een monster op de boekenbeurs. Waar haal je het toch ?”

Sara had een beetje vermanend geklonken, maar niet boos. Dat had geen zin. Uiteindelijk had Piet niets mis gedaan. Hij had alleen zijn fantasie een beetje de overhand laten nemen. Niets mis mee. Gebeurde wel meer op die leeftijd. En op latere leeftijd. Al moest Sara toegeven dat het op de leeftijd waar zij nu aangeland was eigenlijk te weinig gebeurde. Soms had ze er spijt van dat ze niet meer droomde. Dat ze niet meer – zoals ze dat als opgroeiende tiener zo vaak gedaan had – fantaseerde over allerlei dingen die ze meemaakte. Van spelletjes met haar vriendinnen tot ontmoetingen met de jongens die ze wel zag zitten. Hoeveel te ouder ze werd, hoeveel te meer de balans van de eerste naar de tweede categorie omgeslagen was, maar toen ze getrouwd was, waren die fantasieën plots verdwenen. Sara kon zich niet herinneren wanneer ze juist gestopt waren, maar nu ze erover nadacht beseftte ze dat ze dit al heel lang niet meer gedaan had.

Een steek van spijt over de verloren jeugd ging door haar hart. Maar het had geen zin om daar bij stil te staan. De jeugd in haar leven zat nu in haar kinderen en uiteindelijk voel je je ook maar zo oud als je zelf wil. Fantaseren over verloren tijden draagt niet echt bij tot een gelukkig leven, maar toch bleef het vage gevoel van heimwee nog een hele tijd in Sara rondwaren. Piet keek zijn moeder een beetje verongelikt aan. Niet gekwetst, maar toch onbegrepen. Hij had wel degelijk gezien en wat hij gezien had. Daar was hij zeker van.

“Mama, ik ben niet gek hoor ! Ik heb dit niet gedroomd. Ik heb het echt gezien. Je moet me geloven.”

“Ik wil je best geloven Piet, maar je ziet wat je ziet hé. Hier is niets. Zie jij een spoor van één of ander wezen ?”

“Neen mama, ik zie niets, maar kan het niet door die deur gegaan zijn ? Die is niet dicht. Volgens mij is de Gollem daar door gekropen.”

“Kan best zijn Piet, maar wij gaan daar niet door. Dat mag niet, ik weet trouwens ook niet wat daar is. En ik wil verder doen met mijn aankopen. Het wordt hier een beetje druk naar mijn zin. Ik wil hier niet te lang meer rondhangen.”

Dat gevoel van te willen vertrekken had niet alleen met de drukte te maken, maar ook met het gevoel dat er wel degelijk iets was hier in deze buurt. Een gevoel dat alsnar sterker werd en dat Sara niet kon verklaren, noch bedwingen. Ze wilde hier weg. Punt.

Piet keek nog altijd een beetje beteuterd, maar leek wel te beseffen dat zijn moeder gelijk had. Het zou wel inbeelding geweest zijn. En het was wellicht het best dat ze gewoon doorgingen.

Nog één keer keek hij naar de deur die nog steeds op een kier stond. Waarop zijn adem in zijn keel stakte. Kwam daar geen vinger om de deur gekronkeld ? Geen mensenvinger, maar een lange, benige vinger, met wel vijf vingerkootjes. Langzaam schoof die om de deur en duwde die millimeter voor millimeter open.

Piet wilde zijn moeder roepen, maar kon geen woord uitbrengen. Sara was ondertussen al weer aan het rondkijken naar waar ze nu naartoe wilde gaan. Het plan van de boekenbeurs bestuderend, rondkijkend naar de pijlen hoe ze in zaal één konden geraken, zoekend naar de stands die ze nog wilde bezoeken. De boeken die ze nog wilde kopen voor ogen houdend.

Gebiologeerd bleef Piet naar de deur staan kijken. Stukje voor stukje ging ze verder open, tot een hele hand om de deur geklemd zat. Piet kon zijn ogen geen seconde van de deur weghalen. Zijn stem liet hem nog steeds in de steek, zijn benen weigerden alle dienst en zijn moeder stond net iets te ver van hem verwijderd om haar aan te raken of aan haar mouw te trekken.

Piet kon niet geloven wat hij zag. Nadat de hand de deur een heel stukje opengetrokken had, verscheen het hoofd van het wezen dat hij straks ook al gezien had. Het was niet Gollem, als had het wezen er veel van weg. De kop van Gollem was venijnig en vijandig geweest, het hoofd van dit wezen was heel vriendelijk en lief. Zo zag het er toch uit, of het dat ook in werkelijkheid was, wist Piet natuurlijk niet, maar in zijn kinderlijke onschuld geloofde hij van wel. Hij voelde ook dat dit het geval zou zijn. Een punt dat het wezen wel gemeenschappelijk had met Gollem, waren zijn grote, bijna uitpuilende ogen. Die echter heel vriendelijk stonden. En waarmee het naar Piet keek, recht in zijn ogen, hem bijna hypnotiserend.

Of echt hypnotiserend, want zonder dat Piet beseftte wat er gebeurde, merkte hij dat zijn voeten zich in beweging zetten en hij naar de deur begon te stappen. Nog steeds had hij zijn moeder niet kunnen verwittigen, roepen noch aanraken, waardoor deze bijgevolg geen idee had van wat er hier aan het gebeuren was.

Het hele schouwspel was ook bijna onzichtbaar voor de massa mensen die hier voorbij paradeerden, want je moest al echt om de hoek van de stand komen staan om de deur te zien. Het was vreemd dat dit hoekje niet voorzien was van banken om te lezen of te verpozen, maar er zou wellicht wel een goede reden voor geweest zijn.

Zonder ook maar enige weerstand te kunnen – of willen – bieden, kwam Piet steeds dicht bij de deur. Hij was nu nog maar een kleine meter van de deur verwijderd, die nu door het wezen een stukje verder geopend werd, zodat Piet naar binnen kon treden. Zijn ogen nog steeds verbonden met de grote, grijze ogen van dit wezen. Zelfs knippen kon Piet niet meer, zo gefixeerd was hij. Op een vreemde manier voelde Piet dat dit wezen zijn vriend was, dat hij goed met hem – of haar – zou opschieten. Aan zijn moeder dacht hij niet meer, maar daar zou het wezen wel voor iets tussenzitten.

Die moeder dacht intussen wel weer aan haar zoon. De hele tijd dat ze aan het zoeken was naar haar volgende stopplaats, was ze in de veronderstelling dat Piet achter haar gestaan had. Het was niet van zijn gewoonte om te gaan lopen zonder te zeggen waar hij naartoe was, en Sara had geen reden om aan te nemen dat dit nu anders zou zijn. Ze ging vaker met hem naar dit soort beurzen en ze was hem nog nooit kwijt geraakt. Maar nu leek het erop dat ze haar zoon zou kwijtraken, want hij had net de deur bereikt.

“Piet, ga je mee? We gaan verder, ik wil nog naar Kramat, voor de nieuwe van Johan Deseyn.”

Geen antwoord. Dat was niet normaal. Piet antwoordde altijd onmiddellijk.

“Piet, ben je daar nog?” Sara draaide haar hoofd al half om, klaar om te beginnen speuren naar haar zoon. Maar het tafereel dat ze nu zag, maakte dat ze haar hoofd met zo’n snelheid helemaal omdraaide dat er iets kraakte in haar nek.

Ze zag nog net hoe een benige hand met lange vingers Piet bij de schouder pakte en helemaal door de deur trok, waarna deze langzaam begon dicht te vallen. Zonder ook maar één seconde na te denken, spurte Sara naar de deur, haar zoon achterna, klaar om alles te doen wat nodig was om hem te redden uit de klauwen van dit vreselijke boekenbeursmonster.

Sara was net op tijd om een voet tussen de deur te wringen en ze weer op te duwen. Zonder na te denken over het gevaar, zonder iemand in de zaal een boodschap achter te laten, wurmde Sara zich naar binnen, waarna de deur zich helemaal achter haar sloot. In het slot. Klik. Gedaan. Sara probeerde nog even om de deur weer te openen, maar dat ging niet. Ze was op slot. Hier klopte iets niet. Hier waren dingen aan de hand die niet konden. Maar het voornaamste nu, vooraleer Sara haar hoofd ging breken over wat er wel of niet kon, was Piet te vinden.

De ruimte waar Sara nu aangeland was, was flauw verlicht, al was er geen lichtbron te zien. Het licht leek uit het plafond te komen, zonder te kunnen bepalen vanwaar. Voor zover je van een plafond kon spreken. De ruimte had meer weg van een uit zijn voegen gebarsten spouwmuur, net breed genoeg om door te wandelen, maar meer ook niet. Muf ruikend, een mengeling van isolatiemateriaal en stof.

Sara kon maar één richting uit, naar rechts. Links liep de muur dood. Terug kon Sara ook niet, want de deur was op slot.

Tegen beter weten in, maar met geen enkele andere optie voor ogen ging Sara dan maar naar rechts. Schuifelend, schoorvoetend, voorzichtig kijkend waar ze haar voeten zette, wadend door spinnenwebben die er duidelijk al een heel tijdje hingen. Vreemd, hoe konden die hier hangen als dat wezen met haar zoon hier doorgekomen was? Maar toen Sara een beetje beter keek, zag ze dat enkel op haar hoofdhoogte spinnenwebben hingen. Ter hoogte van haar borst waren ze weg. Daar hing niets. Allemaal proper opgeruimd door wat hier ook mocht huizen in deze vreemde holte.

Van het wezen en Piet was er geen spoor meer te bekennen. Die konden op die tijd toch niet zover weg zijn? Trouwens, die muur kon ook niet heel ver doorlopen, want een beetje terug was er een doorgang naar een andere zaal geweest, daar was Sara zeker van.

Wat was hier allemaal aan het gebeuren? Meer dan ooit wenste ze dat Geert hier was, maar die hoop was zinloos. Ze kon hem natuurlijk ook altijd bellen. Maar wat moest ze hem vertellen? Dat ze in een spouwmuur zat, op zoek naar een wezen, dat op Golleem leek, en dat Piet ontvoerd had? Ze kon zich Geerts reactie zo al voorstellen: “*Minder koffie drinken en naar huis komen.*”

Ze wist trouwens ook niet of ze hem zou kunnen bereiken, daar in de Ardennen. Neen, ze zou best voortmaken en proberen Piet te vinden. Uitleggen kon ze achteraf nog altijd. Dat ze met iets mogelijks gevaarlijks bezig was, beseftte Sara maar half. Haar moederinstinct, dat haar constant beval haar zoon terug te halen, had duidelijk de overhand.

Even later werd het mysterie van de doodlopende muur opgelost. Er hing een ijzeren ladder tegen de muur. Hier zouden ze zeker naar boven gegaan zijn. Sara meende nog net een voet op een sport te horen, maar het was te donker om iets te zien. Voorzichtig zette ze een voet op de onderste sport, zich boven haar hoofd vastgrijpend, voetje voor voetje naar boven schuifelend. Hopend dat er niet ineens een monster boven op haar zou springen. Het verbaasde haar dan ook dat ze nu niet in paniek sloeg. Het moest toch waar zijn dat mensen in gevaarlijke situaties tot meer in staat waren dan anders.

Langzaam maar zeker schoot Sara op en kwam ze boven. In het weinige licht dat er in deze ruimte hing, kon ze zien dat iets boven haar hoofd een opening was, die uitgaf op een ruim te waar ze nu nog geen zicht op had. Heel voorzichtig, centimeter voor centimeter schoof Sara naar boven, tot ze net over de rand kon kijken. Wat ze toen zag, deed haar adem stokken in haar keel. Piet zat op zo’n vier meter van haar op de grond, zijn benen gekruist, starend naar een wezen dat voor hem allerlei kunstjes aan het doen was. Springend en dansend, zonder echter enig geluid te maken. Het leek wel of het wezen op fluwelen voeten liep. Hoe hard het ook sprong, hoe geweldig het ook weer op de grond neerkwam, Sara hoorde niets.

Alleen het giechelen van Piet drong tot haar door. Wat haar weer tot de werkelijkheid bracht. Tot het besef dat ze hier in een behoorlijk hachelijke positie zat. Staand op een ladder, in het zicht van een wezen waar ze niet van wist of het goede of slechte bedoelingen had. Maar hier blijven staan kon ze niet. Er was geen weg terug, ze moest en zou Piet terughalen. Dus probeerde Sara zo stil mogelijk, voetje voor voetje omhoog te kruipen, de ladder op, hopend dat ze helemaal boven zou

geraken voor het wezen haar zou zien. Maar dat was dus een misrekening. Het wezen was blijkbaar ongelooflijk alert, want net op het ogenblik dat Sara haar linkerbeen over de rand wilde zwieren, gooide het Gollem -achtige wezen met een ruk zijn hoofd om en keek Sara met grote ogen aan.

Verbaasde, nieuwsgierige, maar geen boze ogen. Niet zoals de echte Gollem in de film. Dat stelde Sara een klein beetje gerust, maar slechts een heel klein beetje. Ze had nog nooit iets gelijkaardigs gezien en wist echt niet wat ze er van moest denken.

Langzaam kwam de Gollem naar Sara toe, loerend, nieuwsgierig kijkend, met een blik die zowel goed als slecht kon zijn. Het wezen had een gezicht waar je niet veel uit kon opmaken. Maar er was geen weg terug. Zo snel als Sara kon, slingerde ze haar been over de rand, haar rechterbeen meetrokkend, trachtend zich zo snel mogelijk op te richten zodat ze tenminste het fysieke overwicht had op dit wezen. Dat ze groter was. Of ze ook sterker was, wist ze niet, maar ze hoopte hartsgrondig dat ze dat niet moest ontdekken.

Toen Sara uiteindelijk rechtstond, wankelde ze even. De spanning die ze nu voelde, deed haar een beetje duizelen. Of was het het gebrek aan lucht hierboven? Of de hitte? Die hier nog een stuk erger was dan beneden.

Het wezen was stil blijven staan op het ogenblik dat Sara zich opgericht had. Haar vreemd aankijkend, zonder angst, maar ook zonder woede of haat. Sara had 'In de Ban van de Ring' gezien en kon zich niet van de indruk ontdoen dat dit wezen toch wel grote gelijkenissen met Gollem vertoonde. Wat maakte dat ze op haar hoede was, want Gollem was allesbehalve goedaardig. Al leek het hier toch anders. De ogen van dit wezen stonden niet vals en achterbaks, maar open en vriendelijk. Sara wist niet wat haar overkwam, maar ze begon zelfs genegenheid voor dit wezen te voelen. Of werd ze gehypnotiseerd? Die grote ogen hadden een vreemde uitwerking op haar. Wat deden die met haar? Sara wist het niet, ze kon ook niet meer helder denken. Ze werd gewoon aangetrokken door die ogen, die heldere ogen die haar opzogen.

Het wezen stapte achteruit, naar de plaats waar Piet zat, gebarend dat Sara hem moest volgen, wat ze zonder morren of vragen stellen deed. Ze begreep het zelf niet, maar ze was op een punt gekomen dat ze zich geen vragen meer stelde, dat het er niet meer toe deed waarom ze dit deed. Ze deed het gewoon.

Piet zat nog steeds op de plaats waar hij daarnet zat en Sara ging naast hem zitten. Even streek ze Piet door de haren, maar vroeg niets, het was duidelijk dat alles goed was met haar jongen. Die zag er gelukkig en rustig uit, niet gewond, niets om zich zorgen over te maken.

Toen Sara en Piet naast elkaar zaten, hoog boven de boekenbeurs, ver verwijderd van de drukte van de duizenden mensen die van boek tot boek liepen, ver verwijderd van het geroezemoes dat maar een heel klein beetje tot hier doordrong, ging het wezen voor hen op de grond zitten. Het bekeek hen van kop tot teen met zijn grote, grijze ogen en grinnikte in zichzelf. Sara wilde vragen waar hij om lachte, maar hield zich in. Ze had het gevoel dat hij het zelf wel zou zeggen. Wat ook snel bleek de waarheid te zijn.

"Dag Sara, dag Piet, welkom in mijn nederige stulp. Ik ben Fucos, bewaker van het Bouwcentrum."

Hij grinnikte zijn aanstekelijke, oprechte grinnik terwijl hij dit zei en Sara stralend aankeek. Deze laatste begon steeds meer sympathie voor dit vreemde wezen te voelen. Ondanks zijn ongewone, onwereldse uiterlijk, was hij een heel sympathiek persoon, iemand die ze gewoon graag mocht. Of was ze dan toch onder invloed van zijn grote, betoverende ogen? Sara wist het niet, maar ze wist wel dat ze meer wilde te weten komen over wie die Fucos wel was. Wat hij hier deed. Want 'bewaker van het Bouwcentrum', wat was dat?

Het leek wel of Fucos gedachten kon lezen, want hij antwoordde direct op alle vragen die Sara had.

"Ja Sara, ik ben bewaker van dit Bouwcentrum. Zoals elk groot gebouw in onze wereld een bewaker heeft. Ik ben niet de enige in mijn soort hoor! Neen, we zijn met velen. Maar we laten ons niet zien. Het is niet onze taak om in te grijpen in het leven van de gewone stervelingen. Neen, wij moeten erop toezien dat de gebouwen beschermd blijven tegen onheil. Dat lukt spijtig genoeg niet altijd, want de mensen zijn soms zo slecht dat wij ze niet kunnen tegenhouden. Maar gelukkig slagen we er meestal wel in om de veiligheid te vrijwaren, om er voor te zorgen dat er niets gebeurt.

Wat je andere vraag betreft, hoe ik weet wat jij denkt. Wel, dat lijkt me voor de hand liggend, ik kan gedachten lezen. Ik kan lezen wat iedereen hier in dit gebouw denkt. Dat moet ook wel, dat hoort bij de opdracht. Als er iemand zou denken dat hij iets wil vernielen, dan hoor ik dat, dan springt dat eruit en ga ik naar beneden om in te grijpen. Ik laat me normaal gezien niet zien, maar er zijn hier heel wat gangen, tunnels en buizen langs waar ik overal kan komen waar ik wil. Om dan heel snel in te grijpen en weer te verdwijnen. Vaak zo snel dat de mensen het niet zien, ik ben weg voor ze weten wat er gebeurd is. Af en toe is er natuurlijk wel iemand die mij ziet, zoals jouw Piet, maar meestal gaat dit voorbij zonder dat er iemand nog aandacht aan schenkt.

Je vraagt je wellicht ook af waarom ik jullie naar hier gehaald heb. Wel, dat is heel simpel. Af en toe doe ik dat, als ik iemand tegenkom die echt sympathiek is, die echt open staat voor alles wat nieuw is, zoals jouw zoontje. Dan haal ik ze naar hier en praat ik wat met hen. Dan speel ik voor hen, zoals ik aan het doen was toen jij hier boven kwam. Het was eigenlijk niet echt de bedoeling dat je zou volgen, maar natuurlijk wist ik al lang dat je onderweg was. Ik had beter moeten weten. Een moeder volgt haar zoon altijd. Het zou niet normaal geweest zijn als je het niet gedaan had.

En dus zitten jullie nu hier. Voor mij. Met honderden vragen die ik wil beantwoorden. Dus, aarzel niet, stel ze. Ik ben er voor jullie."

Sara wist niet wat te zeggen. Dit had ze nooit verwacht. Ze was naar de boekenbeurs gekomen om boeken te kopen en nu zat ze hier, boven de zaal waar al die mensen nietsvermoedend rondliepen, te praten met een wezen dat ze nog nooit gezien had. Met een wezen dat beweerde de bewaker van dit gebouw te zijn. Daar had ze nog nooit van gehoord. En ja, honderden vragen raasden door haar hoofd, maar ze wist niet goed waar beginnen. En dan was er nog Piet, die bleef gewoon rustig zitten, geen vragen stellend, duidelijk genietend van de aanwezigheid van deze Fucos. Blij met een nieuw gevonden vriend.

Uit de wirwar van vragen begonnen er nu toch enkelen naar boven te borrelen, vragen die Sara echt beantwoord wilde zien. Aarzelend stak ze van wal.

“Fucos, hoe oud ben jij? Ben jij hier al geweest sinds dit gebouw gebouwd werd? Of leef je al veel langer?”

Fucos keek Sara glimlachend aan.

“Een zeer terechte vraag Sara. Gelooft je mij echter als ik zeg dat ik het niet weet? Ik ben in elk geval veel ouder dan dit gebouw. Dit is in verhouding tot mijn leeftijd nog piepjong. Mijn ras bestaat al sinds het begin der tijden. Niet dat ik al zo oud ben, maar ik heb nog een tijdje bij de Romeinen vertoefd. Mijn eerste thuis was de Acropolis. Wat al een aanwijzing geeft van mijn leeftijd, niet?”

Sara keek Fucos stomverbaasd aan. Was het mogelijk dat een wezen zo oud kon worden? Maar Sara geloofde het. Ze had hier al zoveel gezien dat ze nooit voor mogelijk gehouden had, dat dit er ook nog wel bij kon.

Fucos zag de twijfel over Sara's gezicht glijden en moest er om lachen.

“Ja Sara, moeilijk te geloven hé, in vergelijking met jullie ben ik stokoud, maar het is toch zo. Heb je nog vragen?”

Sara knikte.

“Ja Fucos, ik heb nog vragen. Met hoeveel zijn jullie? Is er echt voor alle gebouwen een bewaker?”

Fucos knikte ja en schudde tegelijk zijn hoofd.

“De grote gebouwen hebben inderdaad allemaal een bewaker. De huizen niet. Dat zou onbegonnen werk zijn, we zouden trouwens ook veel te snel ontdekt worden. In een huis kan je je niet zolang wegstoppen als in een groot gebouw. Het is trouwens ook meer nodig in een groot gebouw dat er een bewaker is dan in een huis. De huizen zullen de mensen wel zelf beschermen.

En met hoeveel wij zijn? Geen idee. Veel, heel veel, maar ik kan er geen getal opplakken. Is gewoon te veel.”

Het leek alsof Fucos nog iets wilde zeggen, maar plots verstarde hij. Hij keek star voor zich uit, zijn hoofd een beetje schuin, zijn oren gespitst. Intens luisterend. Zonder nog een woord te zeggen, stond hij op en verdween hij langs de trap naar beneden. Weg was hij. Sara en Piet alleen achterlatend.

Eerst wist Sara niet wat te denken, maar langzaam begon het te dagen wat er aan het gebeuren was. Fucos had gezegd dat hij moest ingrijpen als hij merkte of voelde dat er iets fout ging gebeuren in het gebouw. Wellicht was dit nu het geval.

Sara zou graag zien wat Fucos ging doen, maar ze had geen idee waar ze dit kon. Naar beneden gaan, leek geen goed idee. Ze had geen flauw idee waar Fucos naar toe was, en ze wilde hem nog allerlei vragen. Ze wilde ook niet verdwalen in de gangen van het Bouwcentrum en dus besloot ze maar te wachten.

Of zou ze iets kunnen zien over de rand van die muur daarachter? Voorzichtig stond Sara op, tekenloos doend naar Piet dat hij moest blijven zitten en liep naar de muur aan de achterkant van het plateau waar ze zaten. Langzaam stak ze haar hoofd erover, waarop haar adem stokte. Ze kon hier gewoon neerkijken op zaal 1 van het Bouwcentrum. Maar dat deed haar adem niet stikken. De grote massa had ze van beneden ook al gezien.

Neen, het was het zien van Fucos die net op dat ogenblik een man van rond de dertig bij de arm nam en hem recht in de ogen keek. Hij had de man achter een stand getrokken en was hem klaarblijkelijk aan het hypnotiseren. De man had eerst weerstand geboden tegen het vreemde wezen dat hem meegetrokken had, maar die tegenstand leek helemaal weg te vallen.

Fucos' ogen hadden duidelijk grote krachten.

Nadat Fucos hem even diep in de ogen gekeken had, liet hij hem los en stuurde hem weer de gang in. De man leek zich van geen kwaad bewust en zette zijn weg gewoon verder. Maar Sara was er van overtuigd dat deze man slechte plannen had, en dat Fucos hem daarvan af gebracht had. Hij zou nu wel snel terugkomen en dus ging Sara weer naar haar plaats.

Haar vermoeden bleek juist te zijn, want even later was Fucos weer terug. Hij keek nog wat star, wat verward, maar zeker niet boos. Fucos ging weer voor Sara en Piet zitten en keek hen vaag glimlachend aan.

“Als je wil weten wat er gebeurd is, dat kan ik je niet vertellen. Wij mogen niet praten over wat er exact gebeurt, wij moeten mensen weerhouden van slechte daden, maar hen ook vrijwaren voor straffen van andere mensen. Maar zoals je wellicht al vermoedde, deze man was van plan iets verkeerd te doen en ik heb hem hier van weerhouden. Ik voel het als het dreigt mis te gaan en dan moet ik ingrijpen.

Heb je echter nog andere vragen?”

“Ja Fucos, ik heb nog één vraag. Wat gebeurt er als jullie een gebouw niet kunnen redden? Soms branden gebouwen af of storten ze in? Kunnen jullie daar iets aan doen? En wat gebeurt er dan met jullie?”

Deze vraag deed een zweem van bezorgdheid en verdriet over Fucos' gezicht vliegen.

“Dat is de slechte kant van onze opdracht. Het klopt dat het ons niet altijd lukt om een gebouw te beschermen. Dat is heel spijtig. Normaal gezien voelen we het als een mens tracht iets mis te doen aan het gebouw, maar niet altijd. De echte slechte mensen beschikken blijkbaar over de mogelijkheid om hun gedachten en gevoelens voor ons verborgen te houden. Tot onze grote spijt. Anders zouden we nog veel meer gebouwen kunnen redden. Ook met mechanische of elektrische defecten hebben wij het moeilijk. Soms zien we ze op voorhand, maar heel vaak ook niet. En tot mijn grote spijt gebeurt het ook regelmatig dat één van ons in de brand of onder het gebouw blijft.

Maar daar is niets aan te doen. Dat is net zoals bij mensen die in rampen blijven. Vreselijk, maar niet veel tegen te doen. Als het gebouw echter heropgebouwd wordt, komt er opnieuw een bewaker. Vanwaar hij komt, weet ik niet. Niemand van ons weet dat. We weten alleen dat we op een gegeven moment wakker worden en naar een gebouw gaan. Hoe ons ras heet, vanwaar we komen of hoe we geboren worden, niemand die het weet. Mocht dat een vraag zijn, ik kan er niet op antwoorden.”

Dat was inderdaad een vraag die op Sara's lippen brandde, maar die ze moest inslikken. Al kende ze Fucos nog maar net, ze voelde nu al heel sterk mee met het wel en wee van dit volk en het deed haar pijn dat er ook af en toe soortgenoten van hem het leven lieten. Maar net zoals bij de mensen, was hier inderdaad niets aan te doen.

Sara moest even nadenken over alles wat ze hier al gehoord en gezien had en verzonk in gedachten. Piet had de hele tijd geen woord gesproken en alleen met een dromende blik in zijn ogen geluisterd naar wat hier gezegd was. Wellicht zonder alles te begrijpen, maar dat was niet echt belangrijk.

En Fucos, die bekeek het allemaal met een brede glimlach. Hij mocht deze mensen wel. Maar nu was het genoeg geweest. “Sara, Piet, ik vond het heel interessant en leerrijk om met jullie te praten, maar nu is het tijd geworden om terug te gaan. Het is vijf uur, ik denk dat jullie nog wel enkele boeken willen kopen en ik wil dat jullie beneden zijn voor de beurs sluit. We gaan nu afscheid nemen. Het ga jullie goed, waarschijnlijk zullen we elkaar nooit meer zien, maar denk even aan mij de volgende keer dat jullie hier komen. Ik zal er zijn en over jullie waken. Kijk af en toe eens omhoog, ik zal wuiven naar jullie, al zullen jullie het niet zien. Vaarwel vrienden, hou jullie goed en wees gelukkig.”

Sara pinkte een traan weg. Al was ze hier nog niet lang, toch had ze het gevoel dat er een band voor het leven gesmeed was tussen hen en Fucos. Het deed haar pijn om afscheid te moeten nemen, maar ze wist dat ze Fucos nog ooit zou terugzien. Ooit.

Glimlachend stak Sara haar hand naar Fucos uit. Deze nam ze in zijn viervingerige hand en streelde ze zacht. Hij trok Sara een beetje dicht naar zich toe en keek haar daarbij diep in de ogen. Sara keek terug en voelde de grond onder haar voeten wegzakken. Ze voelde zich een beetje draaiërig en slaperig worden. Het laatste wat ze hoorde, was een gefluisterd ‘Tot ziens’, waarna alle herinnering weg was.

“Piet, waar ben je?”

“Hier mama, hier ben ik.”

Sara keek om zich heen, niet goed beseffend waar ze was. Al die mensen, al die stands. Met wat? Met boeken? Ah ja, ze was op de boekenbeurs. Natuurlijk, ze was met Piet naar de boekenbeurs gekomen en nu zat ze hier op één van de banken die als rustpunt geplaatst waren op verscheidene plaatsen in de hallen van het Bouwcentrum.

Was ze moe geworden en was ze hier even komen zitten? Wellicht ja, wat zou ze hier anders doen? Vreemd, het leek wel of er iets in haar geheugen zat dat riep om naar buiten te komen, alsof er iets gebeurd was, alsof ze iets beleefd had dat een plaatsje opeiste in haar herinnering, maar dat de weg naar buiten niet kon vinden. Dat niet naar voor kon komen, dat niet herinnerd kon worden. Er was iets. Toch was er iets. Iets met een ..., een wat? Een wezen? Een wezen uit ‘In de ban van de ring’? Ze zou het wel gedroomd hebben. Dat kon niet anders. Wat zou hier een wezen rondlopen zoals een ..., een ..., een... Gollem? Hmmm, Sara wist het niet, maar het deed er ook niet toe, ze moest nog een paar boeken kopen en het was al na vijven.

Piet zat naast haar, met een gelijkaardige, vreemde, naar herinneringen zoekende blik in zijn ogen, maar Sara wilde er niet meer te veel over denken. Ze ging nog boeken kopen, daarvoor was ze hier. Niet om zich allerlei dingen in te beelden.

“Kom Piet, we gaan nog een paar boeken kopen en dan gaan we naar huis. Ben je er klaar voor?”

Piet knikte zonder iets te zeggen. Snel keek hij even over zijn schouder en toen Sara zijn blik volgde, meende ze op één van de dwarsbalken van het dak, ver achter hen, iets te zien bewegen, maar ze haalde haar schouders op. Het zou wel één van de vele ballonnen zijn die hier in grote getallen tegen het plafond vlogen. Maar toen ze naar Piet keek, en de glimlachende blik van herkenning op zijn gezicht zag, streek er toch een vage herinnering aan een vreemd wezen door haar geest. Heel snel echter, voor hij weer verdween en haar met een ietwat leeg gevoel achterliet.

Een gevoel van heimwee, alsof ze iemand achterliet die ze graag mocht. Ze kon het niet verklaren, maar bij elke volgend bezoek aan het Bouwcentrum, keek Sara – zonder zelf te weten waarom – meer naar boven en naar de deuren in de muren dan naar hetgeen er tentoongesteld werd. Nooit zag ze echter iets anders dan beton en hout, maar toch bleef ze het doen, alsof ze ergens op hoopte, ergens op wachtte. Hopend dat iemand nog eens zou terugkomen.